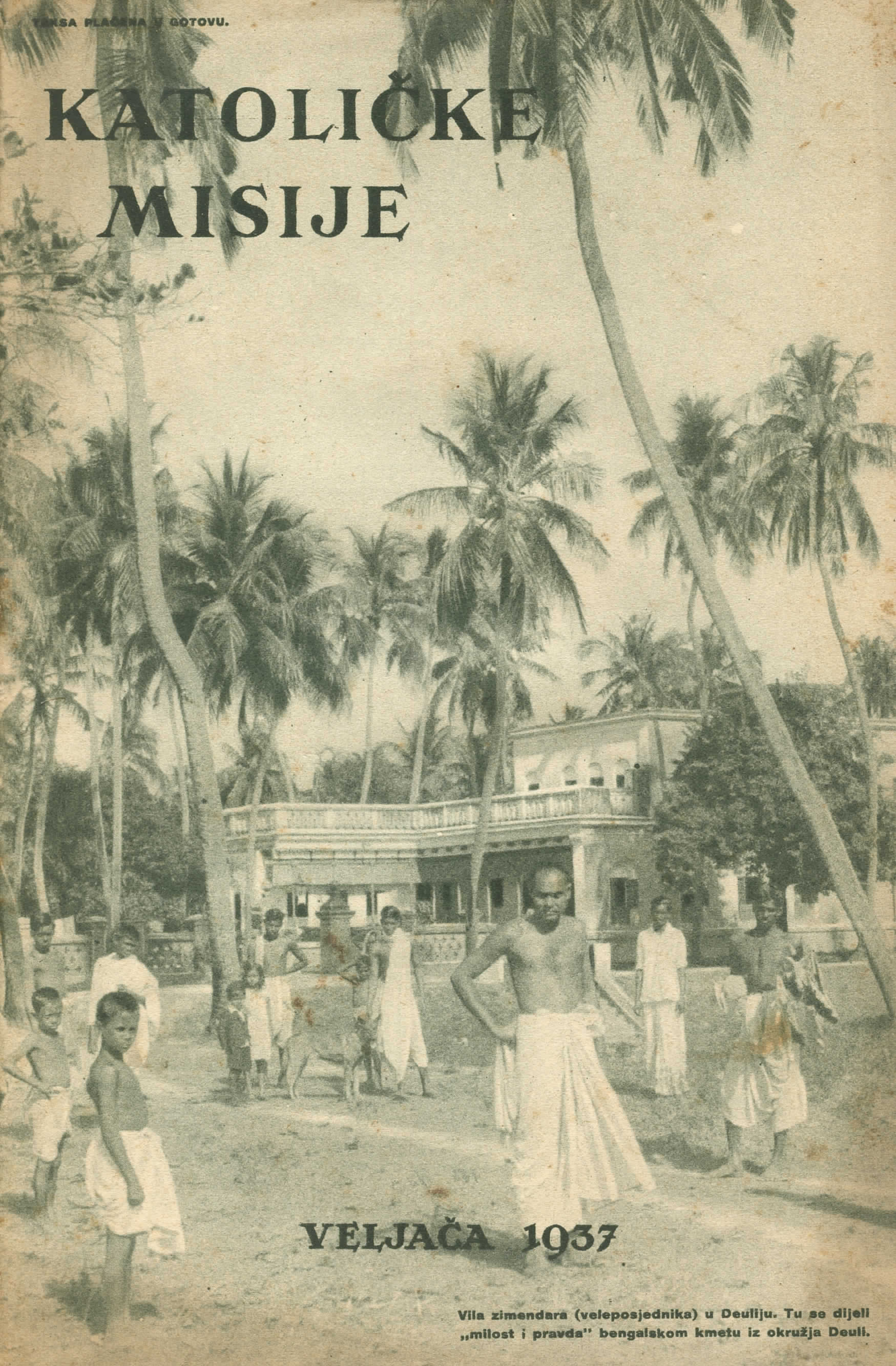
TAKSA PLAĆENA U GOTOVU.

KATOLIČKE MISIJE

VELJAČA 1937

Vila zimendara (veleposjednika) u Deuliju. Tu se dijeli „milost i pravda" bengalskom kmetu iz okružja Deuli.

Maslinova
grančica
je znak mira,
što nam ga je donio
Krist.

Maslinovim
grančicama
donosimo i mi svake godine
mir Kristov
poganima.

Tko
nam se želi pridružiti?
Vrlo je lako!
Molimo, javite se:
Misijska Centrala
Palmotićeva ul. 33.
Zagreb I/147

KATOLIČKE MISIJE

LIST ZA MISIJE UOPĆE I UJEDNO GLASILO D. Š. V.

God. 12 ZAGREB, u veljači 1937 Broj 2

CIJENA KRVI...

Bit će tome skoro četrdeset godina; što je u Japanu živio vrlo nadaren mladić, sveučilištarac. Upoznao je ispraznost poganstva i tražio istinu i duševni mir. Posiže za evropskim knjigama, čita redom engleske, njemačke, francuske filozofe o naziranju svijeta, ali istine ne nalazi, još manje duševnoga mira.

Ojađen, razočaran, zdvojan uputi se na brdo kraj Tokia, odakle se pruža jedan od najljepših vidika na svijetu. Brdo je obraslo šumom, a s jedne strane pada kao okomita stijena u more. Mladić se prisloni bolan uz jedno stablo i urezuje u koru drveta povijest svoga razočaranja, što nigdje na svijetu ne može da nađe istinę, urezuje u drvo pismima svoj oproštaj sa svijetom i čas kasnije sunovrati se u ponor.

Ovo je tako silno djelovalo na japansku školsku omladinu, koja je isto uzalud tražila istinu i duševni mir, da se u jeseni 1907. na istome mjestu strovalilo u smrt 168 studenata dokrajčivši svoj mladi život.

Što mislite, bi li se ovih 168 mladića tako zdvojno i bolno bacilo u onaj ponor, da im je tko pokazao vrutak istine u katoličkoj Crkvi? Držim, da ne bi ni jedan od njih tako zaglavio, da je slutio, kako lako može naći mir duši svojoj u našoj svetoj vjeri.

Iz ovoga žalosnoga primjera možemo uvidjeti, kako smo veliki dar primili od dragoga Boga, što smo rođeni i odgojeni u krilu katoličke Crkve. Da li zahvaljujemo dragom Bogu na tom najvećem daru? I nije dosta, da Bogu na tom zahvaljujemo, nego smo dužni i obvezani, da ne škrtarimo, nego da pomognemo, da i drugi, koji ne posjeduju te sreće, do nje dođu. Moramo nastojati proširiti našu svetu vjeru, da usrećimo bližnjega.

Naša katolička Crkva šalje neprestano vjerovjesnike, misionare, k poganima u daleke zemlje, da usreće narode, koji za Bogom vape i teže. Možemo li ljepše zahvaliti našoj majci, katoličkoj Crkvi, nego da joj pomažemo, da što više i što prije osvoji za Boga sve narode usrećivši pogane?

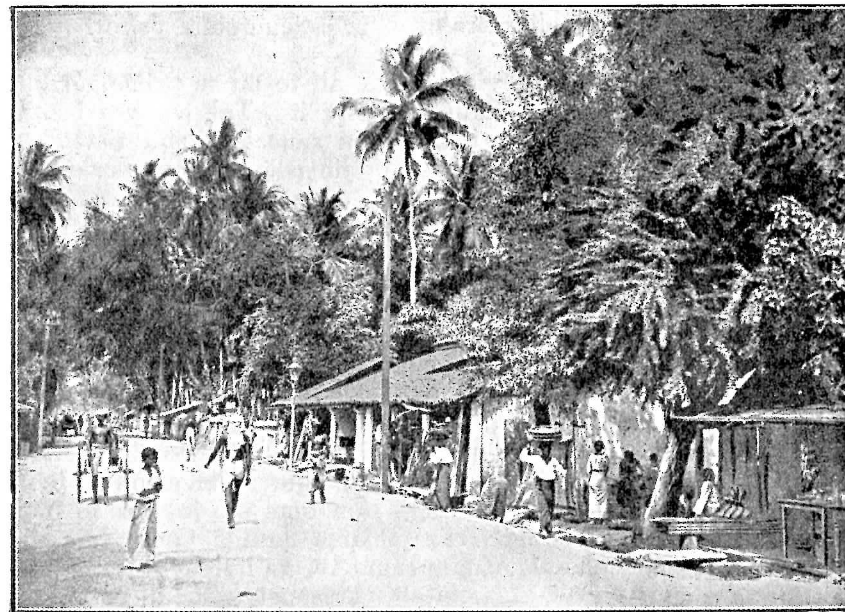
Pa na to nas nuka i sama ljubav prema bližnjemu. Sjećate li se, da se u sv. Evanđelju spominje, kako će Krist progovoriti na sudu osuđenima: »Bio sam gô, i nijeste me zaodjenuli; bio sam gladan i žedan, i nijeste me nahranili . . . « U poganskim zemljama imade golih u najvećoj bijedi, koji nijesu zaodjenuti haljinom djece Božje; tamo imade gladnih i žednih, koji gladuju i žeđaju za svijetlom i istinom katoličke Crkve. I ove najbjednije od najbjednijih mi zaboravismo. Ne potiče li nas na misijski rad već sama pomisao, da bi nam mogao Spasitelj na sudu jednom spočitnuti, da su našom krivnjom poginuli za vječnost mnoge duše, jer ih nijesmo zaodjenuli, nahranili vječnom Istinom.

I zato će pomagati misije svaki dobar katolik, koji ima bar malo sućuti s bližnjim, kad vidi, da na hiljade i milijuni pogana propadaju našom krivnjom, jer nisu čuli nikada o našoj svetoj vjeri, jer nijesmo marili, da za vjeru dočuju. Pa kad nam već ne bi stalo do tih duša, zar bismo ih mogli ovako ostaviti, kad znademo, da je cijena za njih već isplaćena: Život i Krv našega Isusa. Lijepo neki reče: »Tko ne mari za pogane, taj nogama gazi prolivenu krv Isusovu!« I to je istina! Pače bi Isus dragi volio, da se nogama pogazi njegova presveta Krv, nego da ovakovim nehajem i nemarnošću upropašćujemo duše pogana. Prenimo se i ne gazimo Krvi Kristove, da ne moramo jednom polagati Isusu teški račun!

Danas stoji preko milijarde — hiljadu milijuna — pogana na raskršću; došli su k svijesti, da je poganstvo isprazno, smiješno, i traže istinu. U čiji će tabor? Sigurno onih, koji će se za njih zauzeti i na tom poraditi. Naši misionari ulažu sve sile, pače svoj život u bijedi i samoprijegoru za spas duša pogana. Oni vojuju u prvim redovima. Ali sve će biti uzalud, ako ih mi ne pomognemo. Svaka vojska bez zaleđa nužno propada. Zato mi katolici u domovini odlučujemo o spasu ili propasti tih milijuna poganskih naroda, za koji nam je Krist dao i nalog i zapovijed, da ih spasimo. — Ne gazimo Kristove zapovijedi, ne gazimo njegove presvete Krvi!

OMLADINA U INDIJI

Zavirimo li u povijest, uvjerit ćemo se, da se Evanđelje u Indiji širilo vrlo polagano. Misionari se napređu u Indiji već puna četiri vijeka. Katolička Crkva primila je za to vrijeme u svoje krilo samo stoti dio cjelokupnoga stanovništva. Daleko smo od apostolskih vremena, koja su

Ceylon je »zemaljski raj«, gdje nikada nema ni zime ni jesenskog požutjelog lišća, već neprekidno cvate u bujnom zelenilu.

neodoljivo osvajala! Odakle ta sporost? Providnost ima svoje putove. Ali tu imade i mnogo smetnja za uspjeh toga rada.

PROTESTANTIZAM je prva zapreka. Indijac ne razlikuje kršćanske sekte od pravih katolika. On misli, da su pretstavnici kršćanstva zavađeni. Indijac im češće spočitne: »Složite se najprije vi, a onda ćemo mi vas slušati!«

Vlada je protestanska. Jezik je engleski. Njime govore svi izobraženi slojevi. Engleskim se jezikom predaju ideje reformacije.

Krist, kojega na taj način upoznaje 95000 sveučilištaraca, sladunjavi je Krist, umanjen je ljudskim mjerilom i iznakažen. To je Krist otcijepljen od svoje Crkve, jednostavna povjesnička ličnost, patvorena sentimentalnošću.

KASTE. Jedinstvena, istinita Crkva sa obećanjima o vječnome blaženstvu, ali i sa svojim zahtjevima nailazi na strahovite zapreke. To su kaste, vjersko - društvene uredbe. Svaki čovjek ima svoje mjesto u društvu, ali takovo, da mu je izvan njega nemoguće živjeti. Hindu zna, što ga čeka, prijeđe li na kršćanstvo. Roditelji će ga prokleti, obitelj će ga izagnati. Razbaštinit će ga, isključiti ga iz kaste, morat će se ubrojiti među bespravne parije. Knjiga »Putevi milosti Božje u Indiji« iznosi mnogobrojna obraćenja. Objelodanjujemo neke izvatke, koji nam dokazuju mnoga junačka trpljenja. Podnijele su ih mlade duše, da odgovore pozivu milosti Božje. Unutrašnje veselje tih duša očituje nam odvratnost prema hinduizmu.

Mahadeva Aiyer, veliki brahman iz Tričinopolia govori nakon svoga obraćenja:

I prije sam mnogo toga vidio i čuo, ali to mi se pričinjalo kao suhe, mrtvačke kosti. Takvi su: Upanišade, Gita itd. Takova je i lažna nauka panteizam, ateizam, evolucija i bilo koja smjesa sličnih sistema. Uvidio sam, da su njihova »nazovi« otkrića djetinjarije, njihov moral katkada i sablažnjiv.«

Prazna duša traži neki drugi ideal.

Rijetkost je, da oni, koji žive u doticaju s kršćanstvom, ne osjećaju njegova božanskoga obilježja i svoje sklonosti prema njemu. Imade neočekivanih doživljaja.

Neka je mlada hinduistkinja dolazila na obučavanje o molitvi i vjerskome životu. Izjavila je: »Obdržavala sam strogo sve postove, što nam ih nalaže naša poganska vjera. Prisustvovala sam svim vjerskim obredima, ali nisam osjetila nikakove utjehe s neba. Jednoga dana s nepažnje izvučem između knjiga Evanđelje mjesto jedne hinduističke knjige. Bila sam radoznala. Povučem se u kut i otvorim knjigu. Počnem čitati besjedu na gori. Kolika li iznenađenja! Zavoljela sam ono, što još nisam poznavala. Nastavila sam čitanje. Čitajući razapinjanje našega Gospodina, bila sam tako ganuta, da sam plakala. Znam samo to, da ljubim Isusa.«

Doreiswami Aiyer, utemeljitelj kršćanstva među brahmanima u Tričinopoliju, bio je očaran međusobnom slogom katoličkih misionara i večernjim molenjem svete krunice.

Odvažne i žive značajeve oduševljava život svetih mučenika; neke i život sv. Ignacija Lojolskoga.

Procesija s presv. Oltarskim Sakramentom, uzvišenost svečane sv. Mise privlači duše, koje rado razmišljaju.

Rasrđeni pogani postupaju katkada vrlo okrutno s kršćanima. Jednoga je obraćenika očuh više dana tukao i vezao lancem. Novoobraćenik dodaje: »To sve nije ništa prema sreći: biti kršćanin!«

Mnogo je teže živjeti s dragim bićima, koja obraćenike smatraju otpadnicima od vjere.

Jedan pripovijeda: »Sestra, koja mi dosad bila prava majka, nije mi tri dana dala ni zalogaja hrane.« To je prava kušnja! Položaj obraćenika vrlo je mučan. »Moj zet me zvao dvanaest puta na sud zbog nekih tobože društvenih prekršaja i zločinačkih djela. Dva puta me dao zatvoriti. Da sam ostao hindu, ne bi sa mnom tako postupao,« izjavio je neki drugi novoobraćenik.

Novoobraćenike primaju obično u zaštitu različita dobrotvorna bratstva. U Tričinopoliju je kuća Mahadeve Aiyera otvorena svim obraćenicima: brahmanima i nebrahmanima. Sklonište ih uzdržava i po više godina.

Najveću pomoć nalaze u molitvi. »Molio sam, da primim svijetlo i snagu. Molio sam, molio uvijek, neprestano. Molitvom sam zadobio posebnu milost, milost, koja me je jačala, da sam hrabro snosio sve teškoće. Sada iza 22 godine spopane me jeza, kad pomislim na sve nevolje, koje sam proživio. Ipak sam neprestano zahvaljivao Bogu, što me je priveo kršćanstvu. Moje je obraćenje doista čudo Božje milosti.« (Doreiswami Aiyer).

»NEDIRLJIVI«. Stogodišnja zgrada indijskih kasta žestoko se uzdrmala. Zaprijetila joj je revolucija »nedirljivih«. Ima ih danas 50 do 60 milijuna. »Najviše kaste smatraju ih nečistim bićima. Doticaj s njima, dà, već sam susretaj kalja ljude viših kasta. »Nedirljivi« ne smiju u blizinu hrama. Ne smiju crpsti vodu iz javnih zdenaca. Isključeni su iz škole. Svi ih preziru. Odijeljeni su potpuno od onih hinduističkih kasta, koje su izobražene i bogate.

Tokom stoljeća predali su se »nedirljivi« svojoj sudbini. Mislili su, da ih je za to stvorila sama priroda. Ali prodiranjem kršćanstva, koje uči jednakost, počela se i u njima buditi želja za slobodom.

Najdarovitiji od njih započnu svoje nauke u misijskoj školi, dignu se do uplivnih služba i postaju vodiči svoga plemena. Gandhi im ne pripada. Ali on je njihovu obranu upotrijebio u svoje svrhe. Preduzeo si, da uništi jaz između »nedirljivih« t. j. parije i najviših kasta. Provodi taj plan od svoga slavnoga posta, koji je počeo 21. septembra 1932. Parije smiju u neke hramove. Vidi se češće, kako brahmani uzimaju čašu vode od »nedirljivih«. Gandijeva svojta se međutim čuva najpomnjivije »nedirljivih«. Posljedica toga bilo je ogorčenje prevarenih parija.

Vođa Bombaya, dr. Ambedkar, izjavio je 13. oktobra 1935. u Yeoli (Nasiku) pred 10000 »nedirljivih«, da im je jedini spas u tome, da prekinu s hinduističkom vjerom. Govor je popratilo odobravanje. U Pooni je odmah 1200 parija spalilo velik broj hinduističkih svetih knjiga.

Ambedkar je u privatnim sjednicama rekao, da narod ne može živjeti bez vjere.

Pitanje je sadašnjice da izaberu jednu novu vjeru. Glas njihov čule su različite vjeroispovijesti. Protestanti su raširili veliku djelatnost. Pokrenuli su novine »Depressed Classes« (»Potlačeni slojevi«).

Muslimani su stvorili veliku zajednicu od sedam milijuna, da privuku »nedirljive«. A katolički misionari? Oni su preopterećeni, nema poslenika Gospodnjih, a niti imaju sredstava, da te milijune pogana na raskršću privedu Kristu. A katolici u našoj domovini kao da za to i ne haju; vole predat milijune krivoboštvu, nego pomoći kojim dinarom. Hoće li Krist toliku sebičnost nagraditi?

Dva amerikanska Isusovca prisustvovala su sveopćem kongresu u Lucknovu u svibnju 1936. Nisu govorili na sastanku, ali su govorili s glavnim pokretačima i vođama cijeloga sastanka.

Nakon trodnevnoga vijećanja stvorene su ove odluke: Povjerenje prema dru Ambedkaru. Obnoviti odluku, da se riješe hinduista. Odlučiti se što prije za novu vjeru.

Isusovci u Bombayu nastoje, da dođu u doticaj s Ambedkarom. Nade su velike.

U Malabaru čuju dva milijuna Izhavasa od svog poglavice samo jednu uputu: upravite svoje korake prema katoličkoj Crkvi. U Patni su dva oca misionara u pet mjeseci zabilježila velik broj obraćenja. Obraćenike nisu mogle smesti hinduističke kaste, koje su smetale čak i obred krštenja: urlikale su upravo divlje.

Pedeset i šest milijuna! Dođe li k nama deset milijuna, gdje su misionari, da ih obučavaju?

Statistike su vrlo tužne. Evo nekih. Na jednoga svećenika otpada u misiji:

Bombaju	71.090 duša.	Daki	400.000 duša.
Calicutu	85.215 duša.	Patni	806.451 duša.
Kalkuti	232.743 duša.	Krišnagaru	2,571.428 duša.

Postoji samo dvoje: ili da odbiju one, koji žeđaju pravde, ili da stigne nova pomoć. Evropa će se i Amerika zacijelo požuriti, da pošalju zvjestan broj misionara. Ali hoće li biti taj broj dovoljan?

Milost Božja djeluje. Već je trinaest biskupija u Indiji povjereno svjetovnome kleru. Biskupi su većinom urođenici. Godine 1935. je biskupija Goa bila upravljana od 533 svećenika urođenika. Ali drugdje! Kalkuta ima samo sedam svjetovnih svećenika; četiri biskupije imaju samo po jednoga, a sedam drugih nemaju nijednoga. Neka dragi Bog probudi svećenička zvanja u Indiji.

Ali ne radi se samo o svećenicima. Svjetovnjaci mogu također djelovati u svakom smjeru.

Otkad postoji kolegij, naši su se anglo-indijski kršćani oslobodili predrasuda o boji kože. Obraćeni brahmani miješaju se naime sa prezrenim parijama. Kršćanski zanos čini, da zaboravljaju na granice svojih kasta. Katolička vjera osvaja srce indijskog naroda.

GRAĐANIN. Duh slobode ispoljava se u političkom pogledu tako, da traži neovisnost. Za budućnost novoga guvernera — mjesnoga ili provincijalnoga — pobrinut će se nacionalna autonomija, i to kad budu za to zrela vremena.

Indijac živi u kaosu. Suparništvo vlada između hinda i muslimana. Mase naroda dolaze sa sela u grad. Komunističke organizacije haraju nesmiljeno. Nehru, pretsjednik kongresa, bio je sve do nedavna prožet boljševičkom ideologijom. Sin je vrlo bogatoga advokata, koji je znao da si pribavi evropsko guvernerstvo. Sina je poslao na nauke u Englesku. Nehru je izgubio svaku vjeru. Kad se vratio u Indiju, preuzeo je vodstvo narodnoga pokreta za oslobođenje. Gilani, Nehrov prijatelj, obratio se za svoga boravka u zatvoru. Utječe vrlo povoljno na ideje narodnoga vođe.

Tko će dati nacrt za uređenje nove države? Svi rade. Duh politike je jasan. Nisu to ljudi, koji bi se znali uživjeti u prošlost, koji bi znali rješavati probleme budućnosti. Nova Indija stupa u boj najrazličnijih ideja, u borbu snažnih suparnika. Osobiti poziv za taj boj osjeća katolička omladina.

Iznosimo popis škola, da prikažemo snagu katoličkog djelovanja:

11.434	osnovne škole	sa 343.285 učenika
307	građanskih škola	sa 28.675 učenika
227	srednjih škola	sa 61.220 učenika

Sve te škole vode odlično i savjesno svećenici, redovnici ili bratstva. Najvažniji je rad naših dvadeset univerzitetskih fakulteta sa svojih 6.620 slušatelja. Ovi zauzmu kasnije najviša mjesta, djeluju kao katolički pisci, novinari; i bore se odvažno za kršćanski moral. Opaža se, da nastaje preokret djelovanjem katoličkih ideja.

Na školskim su kongresima vođe zahtijevali, da se prijeđe na sastavljanje programa i glavnih pitanja. Isticali su, da se uspostavi kršćansko građanstvo. Uspjeh je moguć: Mr. Shresta, član zakonodavnoga vijeća u Madrasu, naš je čovjek, a ima silan upliv.

KATOLIČKA AKCIJA. Ideja katoličkoga djelovanja ne može se dosta naglasiti. Kristovo kraljevstvo prelazi preko granica parlamenta, osvaja obitelj i tvornicu, ulicu i župu, olakšava bijedu, pročišćuje zabave: obnavlja sve u Kristu.

Obraćenike resi ta gorljivost u punoj mjeri. Spominjemo samo jednoga profesora iz Palamcottaha. Praznici toga profesora sastoje se u tome, da poduzima apostolska putovanja. Odlazi na sela, gdje poučaje ljude u vjeronauku. Usto se služi jednom Spasiteljevom slikom. Rad mu je blagoslovljen. U šest godina obratio je pet stotina ljudi. Ali rad se pojedinaca ne da usporediti s radom ujedinjenih, zajedničkih sila. Navest ćemo samo neke primjere zajedničkoga rada. U Tuticorinu osnovano je Društvo sv. Vinka Paulskoga. Dvanaest članova toga društva pomoglo je u toku 1935. i 1936. godine 4.765 siromaha. Katolički sveučilištarci nisu htjeli da zaostanu za sjemeništima. Organizirali su seljačke sastanke. Na njima drže predavanja s projekcijama, da upoznaju narod s katoličkom Crkvom.

Duša pak cijeloga apostolskoga djelovanja, unutrašnji život, jesu Marijine kongregacije. U njima cvate nenatkriljiva apostolska revnost.

BUDUĆNOST

Što će biti danas - sutra od indijskog naroda? Od tog naroda, u kojem su se uzdrmali temelji društvenih kasta? Od tog naroda, koji teži za

Na bengalskom tržištu nalazimo svega i svačesa, ali našeg povrća, našeg voća, naših žitarica tu nema; njima je to nepoznato kao nama ovo, što Bengalka prodaje.

neovisnošću? Što će biti od naroda, koji je okužen komunizmom, ali i naroda, kojega pohodi milost? Indijski će narodi biti ono, što će biti njegova omladina. Indijska se omladina obraća Kristu, i to po svetosti svojih misionara i po molitvi svoje kršćanske braće. Molimo se na ovomjesečnu misijsku nakanu za omladinu Indije.

● MISIJSKA NAKANA ZA OŽUJAK:

Obraćenje Indijanaca.

NAŠ GOSPODIN PUTUJE ARKTIKOM.

O. Cannor D. I., Akulurak, Aljaska.

Uskrs je prošao. Dani su rasli i bili su skoro trajno svijetli, kada me pozvaše k bolesnici na smrtnoj postelji. Jedna nekadašnja učenica, sada mlada žena u dvadesetim godinama leži iscrpljena od sušice. Prošle je noći »mukluk brzojav« donio zadnje vijesti. Osvitkom dana, a to je kod nas u dva sata ujutro, bio sam već na nogama. U 4 sata svršio sam sv. Misu i zajutarkovao. Pol sata kasnije bilo je Presveto pod mojom krznenom kabanicom, a ja spreman da se odvezem na saonicama. Ta je vožnja bila nešto osebujnoga i to zato, jer je bio besprikoran pretpreg, koji je imao povesti Stvoritelja svijeta preko snježne pučine. U to su godišnje vrijeme psi tisućsatnim vožnjama već dobro uvježbani. Nema krpa ni čvorova na ormi kao prvih zimskih mjeseci. Psi znadu, što se od njih traži, i oni se pokoravaju. Obuzeo me osjećaj, kao da su psi bili svijesni svoje važnosti toga lijepoga aljaskog ranog jutra.

Skližemo se po snježnoj nečujnoj ravnici — Spasitelj i siromašni putujući misionar iz tundre. Tišinu svete sabranosti ne prekida nikakva buka motora, nema pogibelji, da stroj sopćući zataji. Ovdje vlada potpuni mir, onaj mrtvi mir prirode poznat samo na ledenim poljanama Aljaske. Jutarnje sunce jedva da je sjajnije sjalo nego ovdje toga jasnoga, vedroga jutra na arktiku.

Tamo, gdje od potoka okrećemo i žurimo šumskim putem, stražila su dva velika arktička zeca. Njihova debela uha se ne miču, jer moj sivi čopor juri naprijed ne obazirući se na njih, već samo nosom najavljuje njihovu prisutnost. U nepotpuna dva sata prošao sam kraj šest ovakovih besprikornih stražara. Toga su svetog jutra bili sigurni za svoj život. Puška nije smjela prekinuti svečane tišine, kada je Isus, naš Gospodin, bio na putu.

Nismo sreli nijednog pretprega, nikakvo lajanje nije dopiralo iz maloga sela, dok smo prolazili uz njegove spavajuće igluse. Put nas vodi k umirućoj, a to kao da je i nerazumno stvorenje slutilo.

U Kvimlilurh smo stigli, kada su zasjale prve seoske vatre. Neki je čovjek istrčao iz iglusa, ali se brzo uvukao opet u kolibu. Javio je na smrt bolesnoj ženi željkovanu vijest: »Agajulerta t'kitok« — svećenik dolazi sa Popudbinom.

Ispovijed, zadnja pomast, Popudbina slijede brzo jedna za drugom. Još nekoliko riječi utjehe i ja sam svršio; morao sam napolje, da mi ne pozli od zagušljivog zraka kolibe, i odahnuti u sunčanom sjaju, punom blistave, žive sreće. Teško se bilo sprijateljiti s mišlju, da se jedno ljudsko biće mora na takav dan dijeliti od života.

Jedan dječačić pride k meni. Nuzgred pitam za njegovu majku. Tada mi svojim jasnim dječjim glasom ispripovjedi na inmut- jeziku, da mama očekuje maloga bracu ili sekicu. Tako sam toga jutra podijelio još i sakramenat sv. krsta. Krstio sam malog vikača i dao mu ime Joakim.

Kao drugdje po svijetu, tako je i u Aljaski: život i smrt stoje tijesno jedno uz drugo, — a svećenik je posrednik za oboje, djelitelj Božjih tajna.

PREMA NAJVIŠEM VRHUNCU SVIJETA ...

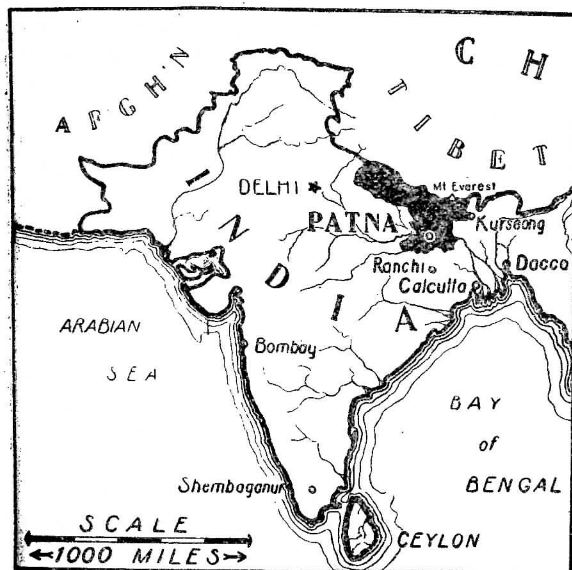
A. Vizjak D. I.

Na podnožju najvišega vrhunca svijeta Mount Everesta (8888 m) stere se indijska država Nepal, u koju ne smije ni danas još zakoraciti nijedan bijeli čovjek. Uzmemo li uz Nepal i pokrajinu Bihar — eto misijske pokrajine, koja se zove Patna misija, a graniči s našom misijom Bengalijom.

Četrdeset milijuna ovakve zapuštene djece čeka u Indiji na misionarke, koje će ih poučiti o Spasitelju Isusu, za koga nijesu još nikada čule. Milijuni i milijuni umiru bez krštenja i gube lijepo nebo za cijelu vječnost našom krivnjom, jer na njih ne pomišljamo niti ih ljubimo, kako Krist želi.

U ovu misiju Patna krenule su sada koncem siječnja 1937. prve dvije misionarke iz Hrvatske, dvije časne sestre sv. Križa: S. Edigna i S. Angelika.

S. M. Edigna Benić iz Rudenica, Primorja, rođena 1901. svršila je novicijat u Đakovu, a poslije toga djelovala je cijelo vrijeme na klinici u Zagrebu.

S. M. Angelika Kaufman rođena u Srpskom Miletiću 1911. stupila je 1927. u red čč. ss. sv. Križa u Đakovu. Svršila je novicijat u Švicarskoj, vratila se u domovinu i radila dvije zadnje godine u bolnici u Zagrebu.

Patna misija broji 27 milijuna žitelja, od kojih je 23 milijuna pogana hinduista, a katolika imade samo 14 hiljada. Kad su god. 1919. preuzeli tu misiju američki Isusovci, brojila je jedva kojih 3 hiljade katolika. A ipak se je u Patni misiji radilo već preko stotinu godina na misijskom polju. A zašto tako slabi napredak u prvo stoljeće? Nije bilo misionara, nije bilo sredstava, pa je ono par misionara imalo previše posla s pokrštenim, raštrkanim stadom, da na obraćenje ostalih pogana ni pomisliti nijesu mogli.

I početak — prvih pet godina iza 1919. — bio je silno težak, činilo se, da se ne će moći maknuti s mrtve točke. Danas se to neplodno polje obrađuje lijepim uspjesima, pa je u zadnjih deset godina pokršteno 10 hiljada pogana. Ovi neočekivani plodovi navješćuju lijepu budućnost, pogotovu jer se ulažu sve sile u odgoj mladeži i odgoj urođeničkoga svećenstva. U toj se misiji otvorilo prije tri godine novo, izvanredno polje rada među Santalima, gdje na hiljade moli i čeka, da ih se pouči i pokrsti. Evo zadnjih vijesti od 1936.

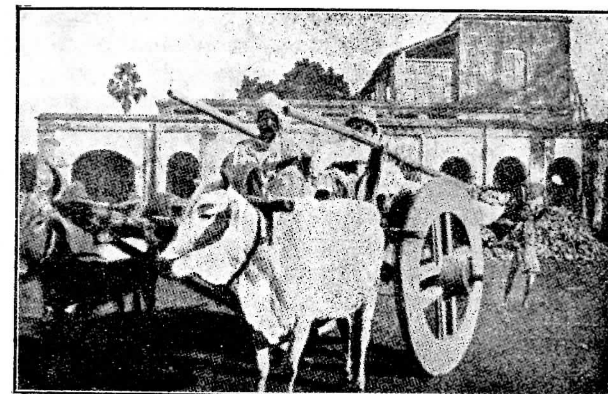
»U godinu dana porasao je broj pokrštenih za 2.460 duša, tako da sada broji Patna misija 16.384 katolika. Misijsko se osoblje umnožilo i sada tu radi: 27 otaca Družbe Isusove, 6 indijskih svjetovnih svećenika, 11 isusovačkih skolastika i 5 braće iz iste Družbe. Od časnih sestara imade 32 od I. B. M. V., 28 sestara sv. Križa iz Švicarske, 29 urođeničkih sestara presv. Srca i sv. Klare.

Žetva je silna, ali osoblja nedostaje, a niti financijalnih sredstava. Dosada je biskup gradio nanovo ono, što je veliki potres 1934. uništio i razorio do temelja. Budućnost je zavijena u velike nade.«

Naše sestre misionarke upravit će prve korake svoje u Betiah. To je kolijevka kršćanstva Patne misije. Stari je to i vrlo bučan gradić radi zvonjenja i trubljenja u kojih dvanaest poganskih hramova. Broji do 30.000 duša. Prolazimo li uskim, prašnim uličicama uz glavnu tržnicu, iznenadit će

Poganka iz Betiaha gleda začuđeno nove misionare, koji e eto zaputiše dvoprežnim autom sa željezničke stanice prema Isusovačkoj gimnaziji »Krista Kralja«.

nas možda, što ne vidimo automobila, niti električna svijetla, a još manje telefonskih žica. Inače je gradić vrlo elektriziran, jer tu sijevaju munje i gromovi udaraju kao za okladu.

Na stanici dočekaju stranca na stotine bijednih nosača. Odmah će prva desetorica prihvatiti za jedan kovčeg, druga desetorica za drugi i nositi zajedničkim silama. Ne budeš li oprezan, imat ćeš isplatiti dvadesetoricu!

Škole su temelji svake misije, jer se jedino u školama može zadahnuti mladež kršćanskim načelima. — »Reci mi, u čijim su rukama škole, a ja ću ti reći, kakav je narod!«

Zato je zgodnije, da se čovjek poveze sa stanice dvoprežnim autom, što ga vuku dva mršava volića. Tako ćemo za četvrt sata stići do dvije velike bolnice, koje je podigao i još danas uzdržaje knez Betiaha. U tim bolnica-

ma rade časne sestre sv. Križa. Imadu vrlo lijepe uspjehe, pokrstile su zadnjih 20 godina preko 5 hiljada bolesnika.

Uz bolnice je odmah samostan. Tu je osnovna i građanska škola sa kojih 150 učenica. Ovdje je i tehnička i domaćinska škola, gdje se djevojke usposobljuju za budući život, pa kuća matica za urođeničke časne sestre presvetoga Srca, koje vodi glavarica sestara sv. Križa. Ove urođeničke sestre pomažu u školama, bolnicama, a njihov je posebni posao, da putuju selima ublažujući ljekarijama boli i bijedu poganskoj sirotinji.

Sjednemo li na dvokolicu, stići ćemo za čas u drugi zavod imenom »Fakirana«. To je sirotište, gdje se časne sestre brinu za beskućnu djecu u ime Onoga Djeteta, za koga se nije našlo mjesta u Betlehemu.

Ovako bijaše u Betiahu prije 6 godina, kad sam letimice prošao tim mjestom. U zadnje je vrijeme misija vrlo napredovala, procvala na novi život, pa ćemo s radošću očekivati najnovije vijesti od naših misionarki, koje su onamo krenule. — Međutim im želimo sretno putovanje i mnogo Božjeg blagoslova u svetom djelu oko spasavanja duša.

PRVI KLAS U BOŠONTIJU.

J. Vizjak, D. I.

Ovogodišnja žetva obećaje mnogo, ako je ne unište opet poplave, oluje, kukci, bolest. Išao sam putem od obale prema misijskoj postaji. Usput su rižišta. Nasred polja digao je ponosno glavu prvi klas. Mislio sam, da ga još nitko opazio nije, pa upozorim Mohima, našeg čovjeka. »Ha! Oče, vidjeli smo ga mi već jučer. Svi ljudi, što ovuda prolaze kliču: »Gle, prvi se klas pojavio! Brzo će biti opet riže!« Kaže Mohim, da je taj klas više razveselio ljude, nego bi to mogla ikoja druga stvar na svijetu. Kako je dragi Bog dobar! Jednim klasom podsjeća kršćane i pogane, da ga slave.

Da li se javio koji dobročinitelj, da bi uzdržavao, školovao kojega dječaka, koji želi postati svećenikom? Omulo Ivica i Mihovil Mola ići će ove godine iza Božića u novo sagrađenu školu u Baligunge. Ova su dvojica opskrbljena, ali imademo još četiri, koji svom dušom žele postati svećenicima. To su Martin Horen, brat Mihaelov, Ivan Haran Boiragi, Biren Pavao Mondol i Otul Sing. Svi su kongreganisti i vrlo dobri, daroviti dečki. Pače misle iza svršenih nauka stupiti u Družbu Isusovu, jer žele što više raditi za spas duša i na dobro svoga naroda. Postignemo li to, da ih školujemo, i da postanu svećenici, onda je za Bengaliju učinjeno izvanredno mnogo, jer nemamo urođeničkih svećenika u našoj misiji.

Toliko imademo sada posla u Bošontiju, toliko obraćenja i novih sela, da je nemoguće voditi posao dvojici. To uviđaju i naši poglavari ovdje. Ali pomoći nema, nema nade, da bismo dobili trećega. A to je bolno. — Možda će nam tko reći, da se ne ubijamo i neka ne radimo toliko, već koliko možemo, a ostalo da ostavimo. Lako je reći ne trebaš plivati, neka te voda nosi! Ali kad je čovjek u vrtlogu, onda ili plivaj ili toni. Stotine ljudi čeka dnevno pred vratima. Da se pred njima zatvorim, da ih odbijem? Četrdeset sela želi bar jednom u mjesecu da vidi misionara, da ima sv. Misu itd., jer su sela udaljena po cijela dva dana plovidbe, pa ljudi ne mogu doći. Da ova sela ostavim? Da ih zapustimo, da se vrate poganstvu? Da zatvorim školu, gdje imade stotinu učenika, naša nada za budućnost? Zar već nije dosta, da ljudi ukopavaju sami svoje mrtvace, da bolesnici čekaju cijele tjedne na mene, da u nekim selima nemaju po više mjeseci sv. Mise itd. — O dajte nam misionara, da spasimo taj narod, koji čeka samo na one, koji će mu naviještati riječ Božju!

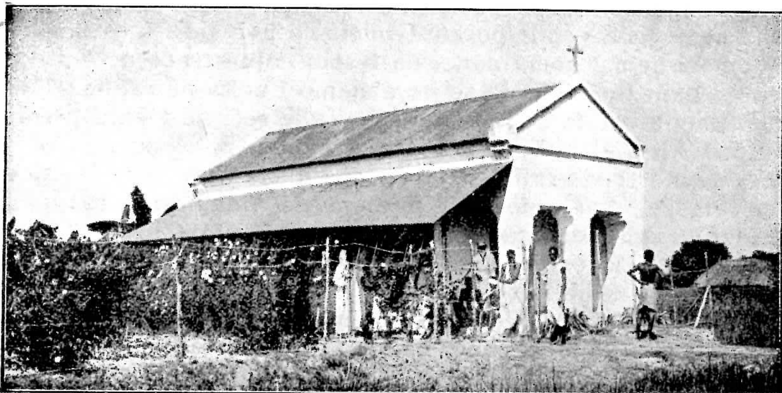
DAN ZA DANOM U BOŠONTIJU.

Č. S. Silvina F. C.

Svakog jutra u pet i pô sati probudi č. s. glavarica udovice i s njima moli jutarnju molitvu; u školi opet budi djevojčice jedna učiteljica, koja s njima moli. Poslije idu sve zajedno ribnjaku, da si peru lice i zube. One ne trebaju za zube paste ni četke, već imaju kod ribnjaka u jednoj posudi pepela. Svaka si uzme šaku pepela, a prstom taru zube što bolje mogu. Bengalke su jako ponosne na svoje bijele zube. Poslije toga iznašaju na sunce rogožine, na kojima spavaju, da se prozrače. U šest i pol imamo dnevno sv. Misu. Poslije sv. Mise je zajutrak, dijeli se panta. To je riža dan prije kuhana, a ujutro naliju na nju hladne vode. Poslije toga ide svaka za svojim poslom: jedne nose rogožine u kuću, druge čiste dvorište, treće idu po vodu, jer kod kuće nemamo pitke vode, naši su ribnjaci jako slani. Neke opet pomažu u kuhinji, čiste ribu, povrće itd. U devet sati počinje škola.

Iza toga ide č. s. glavarica sa štapom u ruci udovicama, da ih ispita, jesu li bile sve dobre. Da li su se svađale ili nelijepo govorile. Iza toga slijedi kazna. Ako su samo u maloj stvari pogriješile, onda ne dobiju pantu; ako u većoj stvari, onda moraju postiti čitav dan, a osim toga ih navečer jedna žena tuče metlom, koliko su zavrijedile. To doduše ne boli, ali je najveća sramota u Bengaliji dotaći se koga metlom ili papučom. Poslije toga su opet kojih par dana dobre kô anđeli. Jedno, što je lijepo od njih jest, što odmah mole za oproštenje, čim što skrive, i odluče, da će biti bolje. Obično kažu: »Kaznite me, majko, i činite od mene štogod hoćete, samo me nemojte potjerati od sebe: ja sam vaša i vaša ću zauvijek ostati!«

Možda ćete pitati, što radi s. glavarica sa štapom u ruci? Štap imade samo zato, da si štedi grlo, jer se ovim ljudima nikada ne žuri; oni imadu uvijek previše vremena.

Ljekarna u Bošontiju u blizini samostana časnih sestara.

Naša pak č. s. Mansueta neprestano uzdiše, kada će dobiti novu školu, jer sadašnja je zaista premalena za toliku djecu. Ova je škola 11 metara dugačka i 3.45 centimetara široka, a djece ima 120.

Tri su razreda u školi. Više puta su upravo nesnošljive ove Bengalke; imadu tako prodiruće glasiće, da ih se može na kilometre čuti. A što istom mora da prepati siromašna učiteljica, koja ne može od vike da ih razumije! Molite se malo na tu našu nakanu, da bi nam mala Terezija pomogla što prije sagraditi veću školu.

Bošonti: Č. s. Silvina u ljekarni s bolesnicima.

Početkom škole došao je o. Moyerson iz Morapaja, da daje trodnevne duhovne vježbe našim učenicama. Svaku im je večer prikazivao slike, o kojima im je kroz dan govorio; jer što čuju i vide, to si mogu bolje zapamtiti. Da ste ih vidjeli, kako su se ponosno u šutnji šetale po dvorištu! Sve su nastojale, da bude jedna bolja od druge. To su bile prve duhovne vježbe za djevojčice u našoj Bošontskoj misiji. Iza duhovnih vježbi primio je naš o. Mesarić 21 djevojčicu u Marijinu kongregaciju. One su sve dobre i vesele, a bl. Gospa će se pobrinuti, da takove i ostanu.

Naša pak s. Justa bavi se šivanjem i krpanjem. Imade 11 učenica, koje joj pomažu. Svaki čas joj koja djevojčica dođe: ova je poderala haljinu, ona izgubila gumbe, ovoj je opet nestalo odijela itd. S. Justa se mora

oboružati s mnogo ustrpljivosti, da ih sve namiri, pogotovu kad smo tako siromašne, da nemamo ni najpotrebnijih stvari.

Moj su poslovni odio bolesnici, kojih imade dnevno po 50 - 70. Vrlo mi je žao, što naši o. misionari nemaju nikad vremena, da snime sliku naše ljekarne, jer znam, da bi je vrlo rado vidjeli. Ove godine ne idem nikud u sela, jer mi to vrijeme ne dopušta. Jedva da mogu udovoljiti bolesnicima, što ovamo dođu, pa već moram opet u tkalačku radionicu, gdje imadem zasada samo sedam radnica, a kad se malo pomognemo, onda ćemo ih moći više zaposliti.

Za danas će biti dosta mog pričanja, pa ću drugi put nastaviti o našem Bošontiju.

● BENGALSKI OBIČAJI.

A. Demšar D. I.

Nedavno sam bio u dispanzeru, što ga vodi č. s. Magdalena. Dođe neki hindu poganin i zamoli za lijekove. Najprije pozdravi pozdravom »Nomoškar!«, zatim se prigne, dotakne njezinih cipela i prinese ruku na svoje čelo. Nato se dotakne njezine brade i opet prinese ruku na svoje čelo. Ugledavši mene, obavi isti obred i na mojim cipelama i mojoj bradi. To je znak velikog poštovanja i tom je prilikom bila moja brada prvi put tako visoko počašćena.

Imao sam u školi dvanaestgodišnjeg učenika. Bio je teško bolestan, a nije htio uzeti nikakva gorka lijeka. Kušao sam na sve načine, ne bih li ga sklonuo na to, da lijek popije. Bilo je sve uzalud. Uto mi priteče u pomoć drugi jedan učenik, uzme mi gorki lijek i pokaže ga bolesniku s riječima: »Ambrozije, daj pij, ovo je »Đizur paer đol — voda, s kojom su oprane Isusove noge.« I dječak uze bez oklijevanja gorki lijek i ispije ga do dna. Običaj je naime u Indiji, da se visokim osobama operu noge, i zatim piju od te vode, s kojom su bile noge oprane. Nama bi se okrenuo želudac, a u Indiji je to prastari narodni običaj.

O DA SMO JEDNO!

Lanjske je godine razgovarao neki turski časnik s misionarom o. Gransaultom u Armeniji o kršćanskoj vjeri. Kad mu je misionar pojedino rastumačio, reče časnik: »Razumijem sve! Molim, dajte mi arak papira i škare!« — Misionar se začudi, ali mu pruži željeno. Časnik razreže papir na dvije polovine s primjedbom: »Ovo su dvije polovine kršćanstva: jedno je katolička Crkva, a drugo ćemo opet dalje razrezati u dvije polovine: jedna četvrtina su protestanti luterani, druga kalvini. Ali time još nije svršeno!« I uze rezati te dvije četvrtine u najsitnije komadiće govoreći: »Evo polovine današnjeg kršćanstva, kojim se može da igra svaka moć kao

moj dah s ovim papirićima!« Puhne u papiriće i razletiše se svuda. — »Vidite, oholost i sebeljublje rascijepilo je i najsilniju moć svijeta — kršćanstvo!« primijeti turski časnik.

O kad bi bar mi katolici Hrvati bili jedno u katoličkom radu!

NA SILVESTARSKOJ ZABAVI.

Na Silvestrovo čekaju mnogi ponoć u zabavi i veselju. Žele dočekati Mlado ljeto. Te sam se večeri pozabavio i ja s jednom mišlju, kako bih naime našim dragim čitateljima »Katoličkih misija« pružio što ljepše opremljene »Katoličke misije« za 1937. Mnoštvo mi se osnova i mogućnosti o tom rojilo glavom. Vjerujte, mogli bismo »Katoličke misije« lako u koječemu dotjerati i poljepšati, samo kad bi svi cijenjeni pretplatnici platili dužnu . . . .

»Opet netko! Samo polako! Sretan si, što nemaš uredničkih briga, a niti se umaraš, već podjednako zvrčiš cijeli dan kao za okladu, moj dragi telefone! Sigurno mi opet nosiš koju čestitku k Mladom ljetu!« — Prihvatim slušalicu: »Halo!«

»Ovdje M. u veselom društvu na silvestarskoj zabavi. Upravo vas tražim, velečasni. Šteta, što vas nema ovdje, mogli biste odmah pomoći. Radi se o vama!«

»Što, o meni? To je doista zanimiva veza: zabrinuti urednik »Katoličkih misija« i ples do zore! Čestitam na originalnosti!«

»Nemojte nas, velečasni, tako zlo suditi, da ćemo do zore! Mi ne pripadamo vrtoglavom svijetu. Ali je doista originalno, što se taj čas ovdje kod nas odigrava. Pomislite, dvojica su se zakvačila radi misija i toliko se već uzrujala, da se bojimo, . . . ma vjerujte, počupat će se!«

»Hm, to je zlo, osobito ako imadu dugu kosu, a kratku pam . . . «

»Dašto da je zlo, jer bi nam mogli pokvariti cijelo veselje, a ni zašto. Eto jedan tvrdi, da je ovih dana čitao, da franjevački red daje najviše misionara od svih redova. Drugi mu protuslovi i tvrdi, da je čitao nedavno u jednom francuskom misijskom časopisu, da imade najviše misionara Družba Isusova. — Nama je samo jedno jasno, da oboje ne može biti istina. Zato se obraćamo na vas kao kompetentnu osobu, da nam kažete, koji red ima najviše misionara. Vaša će izjava dokrajčiti tu nemilu kavgu.«

»Vrlo rado! Najprije čestitajte obojici u moje ime, što su na silvestarskoj zabavi zapodjenuli misijsku prepirku. To se u Jugoslaviji još sigurno nije desilo. Zatim im poručite, da imadu obojica pravo, pa si neka pruže ruke na bratsko izmirenje.«

»Velečasni, molim, nemojte ovako! Recite jasno, koji red ima više misionara, jer će inače biti još gore. Mislit će, da izmičete istini!«

»Pa dobro! Ali molim, odgovorite vi najprije meni, a onda ću ja vama. Recite mi, koga vi nazivljete misionarom! Tko je misionar?«

»No to je lako! To je bar jasno! Misionar je onaj, koji ostavlja domovinu i ide u tuđe, daleke krajeve k poganima i krivovjercima, da im naviješta sveto Evanđelje. Ovako bar ja shvaćam.«

»Izvrsno! Ako ovako shvaćate riječ misionar, onda kažem, da imade Družba Isusova najviše misionara od svih ostalih redova.«

»Pa zar se riječ misionar može još drugačije shvatiti?«

»Dakako da može. Neke se naime zemlje nazivlju službeno u crkvenoj upravi još i danas misijskim zemljama kao na pr. Bosna i Hercegovina, Danska, Finska itd. Prema tome se onda nazivaju i svećenici i redovnici, koji rade u Bosni i Hercegovini, Danskoj Finskoj itd. misionarima. Uzmemo li u tom smislu riječ misionar, onda ima franjevački red najviše misionara.«

»Sada razumijem cijelu stvar. To je baš onako, kao kad čujem govoriti o našoj domovini. Jedan misli pod riječju »naša domovina« samo hrvatske zemlje, drugi opet cijelu Jugoslaviju. — Hvala, velečasni, sad vidim, da je oboje istina: samo jedni uzimlju riječ misionar u širem, drugi u užem smislu. — A za odštetu, morat će se ta dva svadljivca pretplatiti na »Katoličke misije«. Ja ću njih već na to prisiliti. Time će i nama pružiti zadovoljštinu. Zbogom, do viđenja! Sretno Mlado ljeto!«

MUDRA GLAVICA.

Bilo je to na Novu godinu poslije podne. Misionar se zabavio pobližim pregledavanjem svoga fotografskog aparata. Začas ga okruži jedno 12 dječaka, koji se na pravi afrikanski način čuđahu crnome ormariću. Najednom klikne jedan mali deran: »Ah, ti bijelci! Oni znadu i mogu sve!«

Misionar ga upita: »Zar crnci ništa ne mogu?«

»Ne, crnci ne mogu baš ništa.«

»Zašto ne?«

»Sve je to skrivio Kam!« — »A što je on učinio?« pita misionar.

»Narugao se svome ocu. Taj glupan! — On je još mnogo zla učinio, pa moramo sada mi, njegova djeca, zbog toga trpjeti.«

Nešto kasnije pristupi taj mali filozof k meni i upita posve tiho:

»Oče, je li Kam u nebu?«

»Dijete,« odvrati misionar, »to samo Bog znade. Ali ti pazi, da jednoć dođeš u nebo. Ako činiš zlo, doći ćeš u pakao, a ako dobro činiš, uzet će te dragi Bog u nebo.«

»Oče,« odvrati mališ, »ako činim zlo, kriv je tome đavao, a ako sam dobar, to je Božja stvar.«

Misionar mu je nastojao dokazati, da sve ovisi o njegovoj volji. Ali mališu, čini se, nije to išlo tako lako u mudru glavicu. Crna je lubanja tvrda. A crnci uopće naginju na to, da rado svaljuju krivnju na drugoga. I sami se kršćani rado ispričavaju riječima: »To je skrivio Kam ili đavo.« — Međutim to ih ni najmanje ne smeta, da dolaze često i revno na sv. ispovijed.

RJEŠENJE ZAGONETKE:

Indija je zemlja pokornika. U selima, po gradovima susreće ih čovjek malone na svakom koračaju. Traže izmirenje s Bogom, traže duševni mir ostavljajući svoju porodicu, ženu, djecu, imanje, bogatstvo... sve i daju se na upravo užasne pokore, kakve može samo bajna Indija da izmisli. — Evo slike jednog takvog pokornika, koji od mladenačkih godina ne striže kose, već je miješa uljem i pepelom i savija u klupko na glavi, da ga taj teret neprestano muči. — Zašto im ne pomognemo naći Krista?

TAJNA CRNOGA PRSTA

(nastavak)

STADO U BRDIMA.

Misijska je postaja u Strykers Noču uživala rijetko radosti. Malu kapelu presvetoga Srca podigla je neka rastužena majka na spomen svome sinu. On je na istome mjestu pao u ljutome okršaju i umirući još prinesao na blijede usne križ svoga mača. Kako se na tim visinama nastanilo mnogo radnika, koji su zasluživali kruh radeći po rudnicima i u talionicama, trebalo je to stado pastira Gospodnjeg. Ovaj je došao prije šest mjeseci, da služi oltaru. Vječno svijetlo titralo je poput zvijezde, ali nije moglo raspršiti oblaka grijeha i neznanja u toj pustoši. Oblaci su se pače prijeteći nadvili, kad je poslanik Božji podigao svoj glas protiv opačina, koje su ovdje vladale.

Svijestan svoga teškog položaja povukao se svećenik ove večeri u kapelu, da pridigne i ojača svoju ojađenu dušu pjevanjem svetih psalama. Posljednji su glasovi njegova »Laudate« upravo zamirali, kad je napolju razabrao korake. Brzo ustane znajući, da imade na ovim divljim visinama mnogo njih, koji ga mrze i koji mu rade o glavi.

Pošao je do crkvenih vratiju. Pred njima je stajao blijedi, dršćući dječak i zadivljeno gledao oltar, anđele s obje strane i crvenu svjetiljku. Napose je promatrao kip presvetoga Srca, koji se u blagoj ljepoti odbijao od tamne pozadine, te se činilo, da pozdravlja dječaka, koji se probio kroz buru, tminu i smrtnu opasnost.

»Što radiš ovdje, dječače?« upita ga strogo svećenik.

»Trebam svećenika,« odvrati Edvin, kojemu je u ušima još uvijek odzvanjao Danov krik: »Božjega svećenika!«

»Ja sam svećenik,« odvrati otac promatrajući još uvijek sumnjičavo dječaka.

»Bio sam tako smeten,« reče Edvin s nestrpljivim posmijehom pokazujući prema kipu, »da sam mislio, da je ono svećenik! Zar ne izgleda kao živ i tako lijep i dobar? — Ali ja sam došao k svećeniku i moram ga moliti, da dođe k jednom umirućemu i skine s njega prokletstvo Boga i ljudi.«

»Tko je bolesnik i gdje je?«

»Zove se Dan,« odvrati nesigurnim glasom Edvin, kojemu se još uvijek vrtjelo u glavi. »Zove se Dan Rourke na Stjenovitom grebenu,« ponovi zbunjen.

»Stjenovit greben.... preko dva sata odavle? Pa tamo nema katolika!«

Dan mi je naložio, da pođem k vama«, ponovi Edvin. »On ne će ni liječnika, nit ikoga od ljudi. Kaže, da je na njemu prokletstvo, kojega će svećenik ukloniti. — Ali ja sam znao, da vi to ne ćete htjeti, a niti moći,« nastavi dječak gorko. »To je tako daleko i odviše je hladno..., moram natrag!« Edvin dršćući duboko uzdahne, ta u toj je tamnoj noći i buri samo pas uz njega. —« Ja moram k Danu.«

»Čekaj!« reče svećenik položivši ruku na dječakovo rame. »Ako istinu govoriš, poći ću s tobom.«

»Ideš?« trgne se dječak. »Za svetu....«

»Tiho!« prekine ga strogo svećenik. »Nemoj zaklinjati! Kojim si putem došao?«

»Preko ‚Medvjeda' se zaputih, ali sam u tami izgubio put i spustio se bridom. Jeza me hvata, kad se sjetim. Puzao sam na rukama i nogama.«

»Preko brida?« klikne svećenik. »Mladiću, jesi li poludio?«

»Dan je htio da idem,« opet će Edvin. »Izgubio sam put, a kad sam čuo glazbu, pošao sam za glasom i puzao tako dugo, dok nijesam ugledao svijetlo.«

»A moraš li se vratiti istim putem?«

»Ne, sada opet znadem pravi put i ne ću ga više izgubiti, dobijem li samo svijetlo.«

»Ja imam svjetiljku,« odvrati svećenik, koji nije više ni najmanje sumnjao u dječaka. »Tebi je hladno i dršćeš, jadno dijete. Dođi u moju sobu!« I svećenik otvori susjednu prostoriju, koja mu je služila kao stan. »Ispij ovo i ugrij se, dok se ja pripravim,« reče pružajući dječaku čašu vina.

Edvin osjeti u sebi po malo novi život. Ukočeni su mu se udovi ugrijali, a krv počela opet življe kolati. — Za par časaka vratio se svećenik. — Ali to nije bio više redovnik u dugoj crnoj haljini, već mladi atleta u visokim čizmama, oboružan za teški i neugodni put.

»Tako,« reče kratko, »jesi li sada opet dosta jak, da pođeš?«

»Da, da!« klikne Edvin. »Ne smijemo gubiti vremena! Budi bez brige, sada ne ću više izgubiti puta.«

»Evo ti svjetiljke,« reče misionar i objesi mu o vrat kožnati remen, o koji je bila pričvršćena. »A sada u ime Božje naprijed! Neka nas on prati i vodi, jer je užasna noć.« — Požurili su se uz snježno brdo. Sada se Edvin nije više bojao, pa je smjelo i čvrsto koracao neprohodnom pustinjom praćen svećenikom, koji je odlučio prkositi svim opasnostima, da spasi jednu dušu.

Bez odmora kročili su preko grebena i uzvisina, koje kao da su se gubile u oblacima. Edvinova je svjetiljka prijazno svjetlucala, a on je od vremena do vremena opominjao misionara: »Ostani na desno, lijevo je ponor! Čvrsto, svećeniče, na ovu pećinu! Daj mi ruku, oče, ovdje je slabo mjesto, na desno!«

Misionaru se svaki čas činilo, da uz takvo nevrijeme ne će doći do cilja, da će prije stupiti pred vječnoga Suca, nego umirući, koji ga je pozvao. Ali strelovite molitvice Onome, koga je nosio na grudima, razgonile su svaki strah.

Bura se lagano smirila. Razderani se oblaci povlačili prema jugu, a na nebeskom se svodu pokazao blijedi mjesec kao zabrinuto ljudsko lice.

Najednom Edvin skoči na vrh jedne pećine i klikne pokazujući prema bijednoj kolibi: »Evo nas, tu smo! Ovdje leži Dan, dođi gospodine!«

Brzao je naprijed kao srna. Naskoro je stajao bez daha, ali slavodobitno uz Dana, koji je ležao u smrtnoj borbi, i samo Bog zna, koliko trpi.

»Ja sam ga doveo. Dane, doveo sam svećenika, da te riješi prokletstva. Sada će ti odmah biti bolje. Evo dolazi svećenik.«

»Je li to pravi svećenik?« protisne Dan umorno, kad je ugledao snažnu pojavu svećenika, koji se upravo pokazao na vratima. I prije nego je Edvin mogao odgovoriti, dobio je odgovor u pozdravu došljaka: »Mir kući ovoj i svima, koji u njoj stanuju!«

»Dječače, pravoga si doveo,« stenjao je stari Dan. »De, podigni mi glavu i dopusti da govorim. Noćas trpi moja duša paklene muke.«

»Oče, prignite se bliže u ime Božje i poslušajte me, dok mogu govoriti!«

Vani je čekao Edvin sjedeći na kamenu i privijajući na koljena glavu svoga vjernog psa Lora. Mršavi, vjerni, stari Lor znao je isto toliko o tajnovitom djelovanju božanske ljubavi i milosrđa, koje se zbivalo u kolibi, kao i njegov gospodar Edvin.

»On će skinuti prokletstvo, Lore, i nas dvojica nemamo tamo posla. I stara vračara Pringa ne pušta nikoga u blizinu, kad čara. Mora da je bila vrlo zla uroka, koja je tako mučila Dana. Dobro da sam još za vremena doveo svećenika. — A on je dobar, iako drugovi pričaju mnogo zla o njemu sličnima. Mike Murtagh kaže, da će svećenici od nas učiniti crne robove, da imaju u podu jame, u koje nas žele žive zakopati, i vatru, na kojoj će nas peći kao ovce. — Ovoga sam našao noćas na čudesnom mjestu. Jednom, kad ne bude ovdje nikoga, otšuljat ćemo se nas dvojica onamo, da si sve dobro pogledamo. Ono mi ne naliči zbornici, već više omorikovoj šumi dolje u ponoru, kada je ljeto i mahovina meka, a ptičice pjevaju. — Ne znam, tko bi ono mogao biti u crvenoj i bijeloj haljini sa tako dobrim, nasmijanim licem. Mislio sam, da je živ, tako sam bio slijep, a u glavi mi se vrtjelo, da sam zbilja tako mislio, i da me zove iz tmine i bure. — Čuj, što je to?«

»Dijete, sad možeš doći! Tvoj te stari prijatelj treba,« pozvao ga svećenik na vrata.

Edvin skoči i požuri se sa Lorom u kolibu. Mjesečevo je svijetlo obasjalo staroga Dana, koji je ležao pridignut jastucima od medvjeđe kože. Lice mu se silno promijenilo. Divlji se pogled ublažio, a nabori brige i očaja izgladili. Činilo se, kao da ga je jaka plima, s kojom se borio, bacila u mirnu luku.

»Na koljena, dječače!« šaptao je starac slomljenim, muklim glasom. »Oče, neka mi Bog oprosti, ali on ne zna o molitvi i svetom znaku križa više, nego ova životinja kraj njega. Ali ja bih ga poučio, da nisam na samrti.«

Edvin klekne upirući začuđeni pogled u svećenika, koji je umirućega grešnika izmirio sa vječnim Sucem. Slušao je bez shavaćanja djelo zahvale, što ga je svećenik predmolio, a Dan drhtavim usnama ponavljao.

Kad je svećenik svršio molitve, nastane šutnja. Nato će Dan umorno: »Sagni se, Edvine, imam ti nešto reći! Dušu mi muči crni strah. To je zbog tebe. Pustio sam te rasti kao mladu životinju. Čuj, to je moja posljednja riječ. Kad mene više ne bude, poći ćeš k ocu i činiti sve, što ti kaže.«

»Kad te više ne bude?« ponovi Edvin. »Ali ti me još ne ćeš ostaviti! »Ta on je skinuo s tebe prokletstvo i tebi je bolje!«

»Jest, bolje, hvala Božjem milosrđu! Ali prokletstvo možeš samo ti popraviti, u koliko je još ostalo na mojoj duši. To je moja posljednja riječ, Edvine. On je spreman, da te uzme sa sobom. Pođi s njim!«

»S njim ...., sa svećenikom? Ne, ne! Ti toga sigurno ne želiš. Dane, ti to ne ćeš,« vikao je strastveno Edvin.

»Želim, želim — to i ništa više. Hoćeš li preuzeti dužnost, da me riješiš prokletstva, ili ćeš ga ostaviti na meni? Hoćeš li poći s njim, koji će te primiti u ime Božje, ili..... ili..... ili?« — Dan nije mogao izgovoriti, već je samo stenjao i borio se za dahom mašući oko sebe mršavim rukama.

»Obećaj mu, što želi,« šapne misionar dječaku u uho. »Mladiću, pomozi, da se njegova siromašna duša rastavi u miru s ovim svijetom!«

»Dano, hoću, hoću!« jecao je Edvin dršćući od užasa. »Učinit ću, što želiš!«

»Daj ruku!« protisne bolesnik pružajući klonulu desnicu, da primi jedino jamstvo, koje je kod ljudi njegova kova vrijedilo.

Edvin osjeti stisak hladne Danove ruke i sav protrne. — Dan spusti ruku, bolni krik popraćen zavijanjem psa! Dan je bio mrtav...

* * *

»Nečuveno,« klikne crkvenjak Tim Connor, kad se misionar u osvit zore s njime susreo. »Nečuveno! Zar zbilja mislite onoga zlikovca Dana Rourke — onoga sa Stjenovitog grebena?«

»Toga i nikoga drugog,« odvrati svećenik. On je noćas po Božjem milosrđu umro skrušen.

»Dan Rourke?« ponovi Tim ne vjerujući. »I vi ste se, velečasni, u crnoj noći verali do njega? — Bože, budi nam milostiv!«

»Ja želim, da se taj čovjek kršćanski sahrani,« nastavi misionar. »Neka Ryjam i Tracy pođu gore i vide, je li ga moguće prenijeti u crkvu. To je dobar primjer za druge.«

»U crkvu?« klikne Tim. »Staroga grešnika u crkvu! No, taj može govoriti o Božjem milosrđu! Dana Rourkera prenijeti u crkvu! — Kušat ćemo, jer vi želite.« — Ryam i Tracy nisu baš najspremnije pošli na svoje djelo ljubavi. Ta svako je poznavao Dana kao kolovođu zločinačkih banda, koje su se sklapale divljim prisegama i na tamni, poganski način. Bili su svuda na vrlo zlu glasu. — Muževi su našli praznu kolibu, a na vratima bijaše pričvršćen komadić papira s riječima:

»Tajno čuvan.
Koji znadu, neka dođu,
koji moraju, neka bdiju!.«

»Možete si misliti, da smo se brzo okrenuli i vratili«, pričao je Tracy s

usiljenim smiješkom.

»Dana će noćas čuvati sam đavao, i protiv toga ne može ništa ni zakon ni Evanđelje. Nijedno ljudsko biće ne će nikada otkriti, kuda su odnijeli lješinu.

»A dječak?« upita zabrinuto misionar. »Dan me je molio posljednjim dahom, da ga spasim, zar su lopovi i njega odveli?«

»Govorite li o Edvinu?« upita Ryan. »To je najdivlji mladi đavo, što ga je ikada zemlja nosila. Naravno, da su ga odveli. I možete biti sigurni, da će ga kod sebe zadržati.«

Prolazio je dan za danom i misionar uvidi, da je Ryan imao pravo. A da pođe u potragu za svojim štićenikom, bilo bi posve beskorisno, pa i opasno. Jer snježna vijavica, koja je počela već na Danov smrtni dan, nije popuštala više dana. Svi su putokazi iščezli, vrhunce i uvale prekrio je bijeli mrtvački plašt, kao da se želi dotači i teških oblaka.

Slijedeće je nedjelje bilo kod sv. Mise samo nekoliko jakih, otvrdnulih ljudi, ali i njih je uhvatio užas, kada je o. Pavao navijestio:

»Pomolimo se za dušu Daniela Rourke sa Stjenovitog grebena, koji je prošle sedmice po milosti Božjoj umro u krilu katoličke Crkve.«

»Gospodin je župnik,« razjasni Tracy izašavši iz crkve, »uhvatio vuka za njegovu mršavu šiju.«

»Taj će zavijati, smio bih se kladiti,« odvrati značajno njegov prijatelj.

UZ KUĆU PRIKOVAN.

Čitavu je sedmicu trajala divlja bura. Morao bi biti vrlo smioni gorštak, koji bi se usudio probijati ovim snijegom pokrivenim brdinama i ponorima. Morao bi prkositi nevolji i smrti, jer su se veliki crni rovovi smirili, sirene umukle, a stotine zlovoljnih i zdvojnih radnika čekalo buntovno u besposlici, da poslodavci prihvate njihove prijedloge.

Činilo se, kao da su sile tmine zavladale tim krajem usprkos križu, što se dizao na misijskoj kapeli.

Tako je mislio svećenik, kad je u nedjelju navečer sjedio u sobi, koja mu je bila i spavaona i radionica. Pa iako bijaše tijesan stan, imao je zbog hrastova krova i gotskih prozora vrlo slikovit izgled.

Misionar je na poziv božanskoga Učitelja ostavio sve udobnosti očinskog doma, a predmeti, koji su ga okruživali, svjedočili su, da ga njegovi mili nijesu zaboravili. Madona povrh kamina bila je umjetničko djelo, a i propelo od slonove kosti. Jedini luksusni predmet u bijedno uređenoj sobici bio je sag od krzna ogromnoga medvjeda. A i taj je dobio na dar od jednoga svoga brata, koji je tu neman ubio. Sve je ostalo bila jednostavna oprema Kristovog vojnika, koji je na prvi poziv spreman na odlazak.

»Pasje vrijeme!« rekao je stari Tim Connor, kad je došepao u sobu i bučno istresao kabao ugljena na žeravicu, da se misionar prenuo iz svoga sanjarenja.

»Jesi li što meni kazao, Time?«

»Rekao sam samo, da je užasno vrijeme, i da ovo mjesto nikako nije za tako uglađenog i obrazovanog čovjeka, kao što ste vi, velečasni. — Danas nije bilo kod sv. Mise ni 30 ljudi. Htio sam pobjesniti, kad sam vidio, kako se badava mučite propovijeđu. A one tuke Mary Fimegan i Norah Maginnis molile su kao gluhi idioti u isto vrijeme svoje krunice. A bena Mike Lanahan kimala je neprestano i spavala vam gotovo pod nosom! — Da nisam bio pred oltarom, već bih joj otvorio i oči i uha!« — Misionar se nasmiješi i reče:

»Pa, ipak je propovijed bila tako kratka. Ne vjerujem, da je trajala dulje od 10 minuta. A bila je vrlo shvatljiva kao za djecu.«

»Za djecu!« poviče Tim u neprilici. On je naime prije misionareva dolaska bio čuvar kapele i sakupljao svake nedjelje mališe i poučavao ih. Bogoslovsko mu znanje nije bilo baš veliko, ali je bio revan i čvrste vjere. A udarci, kojima je mlatio glupe i prkosne učenike, učinile su njegovu obuku dvostruko djelotvornom. Kada je došao o. Pavao, doveo mu je Tim 25 redovnih učenika. A sada, kada je sam misionar preuzeo obuku, počeli su učenici izostajati, pa je zato Tim dao sada oduška svojim osjećajima.

»Lijepa mi je to nedjeljna škola! Mogli bismo mirne duše zatvoriti vrata. Mladi đavoli bježe sada od crkve kao od pošasti. Postali su divlji kao vjeverice.«

»Mislim, da sam ja ta pošast, što ih razgoni,« odvrati žalosno misionar. »Tako su postali skučeni!«

»Da,« odvrati Tim potvrdivši glavom. »Laži su, koje tu nedužnu djecu razgone, i ništa drugo. Nedavno sam uhvatio Pata Norhmana i zaprijetio mu, da ću mu sve kosti polomiti, ako danas ne dođe u crkvu. Mali se divljak istrgne uz urnebesni krik i ostavio mi pola kaputa u ruci. A Norah Kelly, koja je deset zapovijedi znala bolje nego a-b-c, a isto tako i deset blaženstva...«

»Osam blaženstva, Time,« ispravi ga misionar svladavši smiješak.

»Da, osam blaženstva i tjelesna djela milosrđa, pa sedam grijeha protiv Duha Svetoga i to posve sigurno. U cijelom Alleghani-gorju nema sigurno razboritije djevojčice od nje, a sada mi njezina majka kaže, da sva dršće, kad samo prođe pokraj crkve. No, neka mi samo jednom dođe u šake, onda će zbilja drhtati....«

»A ne bi li ih ti mogao poučiti, da ja nisam nikakav ljudožder?«

»Ljudožder!« krikne uplašeno Tim.« »Ovako vas još zaista nije nitko nazvao. Ne, to nije o vama rečeno, sigurno ne!«

»A što se onda govori?« upita misionar. »Reci mi istinu, ne ću se ljutiti.«

»Što se govori? — Sigurno vam ne ću moći nabrojiti ni polovicu od svega. Romanski su krivovjerci dovezli svoje laži preko mora, pa govore, da noću letite naokolo na krilima šišmiša, i da su ispod ispovjedaonice tajna vrata, kroz koja ljudi propadaju u crni zatvor!«

»Jadna djeca,« reče misionar sa smiješkom; »onda se ne čudim, da preda mnom bježe. Moramo biti strpljivi, Time, i bolje ih poučiti.«

»Sigurno, da moramo biti strpljivi,« poviče opet Tim. »Pa vi ste već bili dosta strpljivi. — A da im kažem, da ćete ih izopćiti i kazniti, vidjeli biste.«

»Ah, dragi moj Time, to nije pravi način. Reci im, da nisam ovdje da progonim, već da blagoslivljem.«

»Da blagoslivljete!? — No, zato ne ćete imati ovdje mnogo prilike. Čim vi dignete ruku na blagoslov, već oni luđaci misle, da ćete ih začarati. Posve sigurno!« — i govornik pogleda oprezno oko sebe te nastavi prigušenim glasom: »Vi nemate pojma o tome, što se sve ne događa u tim brdima. Otkada je umro onaj stari odmetnik Dan — neka mi Bog oprosti, što ga tako nazivam! — ja sam u vječnome strahu za vas.«

»Zašto?« upita ga otac gledajući zamišljeno u vatru, koja je zahvaljujući Timovoj spretnosti divno plamsala.

»On bijaše jedan od »tajnovitih«, kako ih nazivlju. A ti su crna rulja vukova. Zaista su crni vuci. Ima ljudi, koji drže, da je Dan bio glava i učitelj sviju, i mogao protiv svakoga dignuti crni prst.«

»A što je to crni prst?« upita misionar.

»To je njihov znak, gospodaru,« odgovori Tim posve tiho. »Svaki ga od njih nosi na lijevoj strani grudiju, a neki kažu — neka nas Bog očuva — da im ga sam đavao slika.«

»Besmisao!« primjeti misionar. »Ja mislim, da si ipak toliko razborit, da ne vjeruješ tim glupim pričama. Đavao ne treba nikakva znaka, da prepozna srca, koja mu pripadaju.«

»Sigurno da ne,« odvrati nevoljko Tim, »ali taj znak ipak donosi prokletstvo. Tko ga nađe na vratima, ne preživi one godine.«

»Što, zar ga đavo odnese?« upita smiješeći se misionar, »ili je crni prst prijetnja zlih ljudi?«

»Velečasni, toga vam ne znam reći.« I Tim strese značajno glavom. »Sve, što o njima znadem, jest, da su »tajnoviti«, da se ne izdavaju i ne govore ni o čemu. — Jednoga je jutra našao taj znak na vratima Hugh Conley. Ovaj se čovjek nije bojao ni Boga ni ljudi — ta imao je sa svake strane pojasa po jednu kuburu, a mogao je iz udaljenosti od petnaest lakata pogoditi i divlju mačku točno u oko. Jadni se Hugh smijao kad je zapazio znak, i rekao, da bi htio vidjeti čovjeka ili vraga, koji bi se usudio da ga dirne. Pa ipak je šest sedmica poslije toga nađen sa razbijenim zatiljkom na podnožju »Medvjeđe Glavice«. A čuli ste sigurno i za Mika Mc. Graw-a!«

»Ne, a tko je taj?«

»Jadni Mik! Mislim, da je on bio jedan od najpravednijih i najrazboritijih ljudi, koji su ostavili Irsku. Onaj je dan, kad se odlučio da pođe u Ameriku, bio zaista nesretan. Došao je ovamo tražiti sreću. Došao je, velečasni, sa blagoslovom majke svoje, škapularom oko vrata i sa krunicom u džepu. Bio je kršćanin, kakvoga ne ćete naći. Ali naskoro je bacio škapular na jednu stranu, a krunicu na drugu i u lošem se društvu posve pokvario. Tako se združio sa »tajnovitima«. Bio je već na putu, da postane jedan od najgorih, kadli ga božansko milosrđe pošalje u Wheeling. Bilo je to u Adventu, a držale su se ondje upravo misije, pa je i Mik iz običaja otišao jedne večeri u crkvu.

Misionari su propovijedali, pa je i Mik dobio svoje i više nego je želio. To je tako na njega djelovalo — ili mu je to možda izmolila stara majka u dalekoj domovini — bilo što bilo — postao je drugi čovjek. Posve je prekinuo sa »tajnovitima«, uzeo mjesto u talionici i opet živio kao pravi kršćanin. On je znao, da mu prijeti opasnost, da će ga oni lopovi ubiti, jadni dečko! — Budući je prije mnoge zaveo svojim govorom, htio je to sada dobrim primjerom popraviti. Ali gotovo da nije imao vremena za to. Jedno dva mjeseca poslije svoga obraćenja dođe k meni blijed kao stijena. »Sa mnom je svršeno!« reče mi. »Na mojim je vratima znak prsta. Idem u Richardsville, da se pripravim za vječnost. Sigurno ne ću doživjeti drugoga mjeseca.«

»Ne govorite toga,« rekoh, »zar ne biste mogli izdati njihove krvave

tajne i predati ih sucima?«

»Ne,« odvrati on, »ne mogu. Sve, što mogu, bilo bi, da se tiho i potajno vratim u domovinu. Ali ni u tom slučaju ne ću živ stupiti na njezino tlo.«

»I dobro je slutio. Slijedećega je dana nađen mrtav u potoku.«

»Zar sud ne vodi računa o tim ubojicama?« upita misionar.

»Nitko se ne usuđuje izgovoriti ni imena »tajnovitih«! — Mike je doduše mogao nastradati nesretnim slučajem, a tako isto i Hugh. A da je Dan Rourke ostao na životu, njemu bi se isto dogodilo. A toga se, velečasni, bojim i za vas!« završi Tim otkrivši napokon pravi uzrok svoga nemira. (Nastavlja se).

DAROVI ZA BOŠONTI U NAŠOJ MISIJI BENGALIJI.

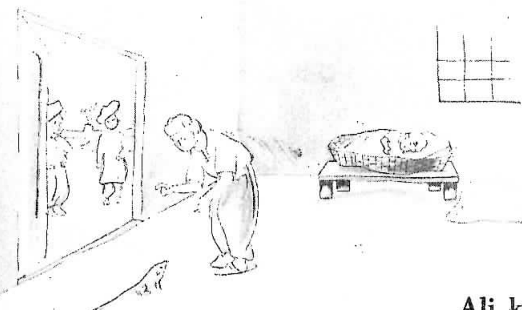
Đakovo: N. N. za primljenu milost 50. - din. za misije u Bošontiju. — Rijeka: Fran Fiorencis zahvaljuje Bogu prigodom 40 godišnjice sretnoga bračnoga života na neprekidnom zdravlju i šalje za krštenje crnčeta na ime Karlo 20 lira. — Slav. Požega: Radočaj Vera za Bošonti 10. - din. — Stara Gradiška: Filjević Draginja za gradnju crkvice sv. Terezije u Bošontiju 170. 50 din. — Union Grove: Kosarog Julija za krštenje na ime Josip Ivan 5 dol. — Zagreb: F. Lach za Bošonti 50. - din. — Konjic: Blažević Delfina za krštenje na ime Mirko 100. - din. — Otočak: Bilić Rudolf 100. - din. — Rokovci: Jakševac Marija u zahvalu i po zagovoru sv. Terezije DJ. Is. — din.

Urednik: A. Vizjak D. I.
Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu. — A. Alfirević D. I.
Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfirević D. I.

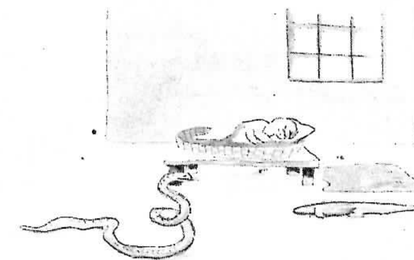
INDIJCI U BOŠONTIJU PRIČAJU

SMRT NEVINOG BEĐIJA.

**U mjestu Udžajnu
življaše brahman imenom
Madhava.
Silna radost vladaše u njegovoj kući, jer mu se rodio sinčić,
prvorođenac.
Čuvali su ga kao zjenicu oka svoga.
Jednoga dana pođe majka
u obližnje selo k svojim rođacima.
Sinčića povjeri svome mužu,
da ga čuva, jer ona će se vratiti za koji sat kući.**

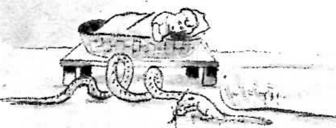
**Madhava čuvaše brižno mališa.
Međutim dođoše kraljevi poslanici
k njemu u kuću govoreći,
neka bi odmah pošao u
kraljeve dvore, da
obavi vjerske obrede.
Brahman bijaše
vrlo siromašan
i ovako razmišljaše:
»Pođem li odmah, obdarit će
me kralj sjajnim darovima.
Odbijem li, pozvat će drugoga.
Ali kome da povjerim sinčića, da ga čuva?«
U taj se čas dosjeti, da imadu
milu životinjicu beđija (= mongusa),
koji je njemu i njegovoj ženi
vrlo privržen, a tako pitom
i mio kao mala maza.
Madhava bješe siguran,
da će mali beđi čuvati dijete,
a jer je ujedno i silno ratoboran,
obranit će ga od svake nesreće.
Uzme dakle sinčića,
položi ga u košaricu
i
ode kralju.**

Jedva što se Madhava udaljio, uvuče se u kuću velika, crna zmija
i pođe ravnoprema djetetu,
da ga pojede.

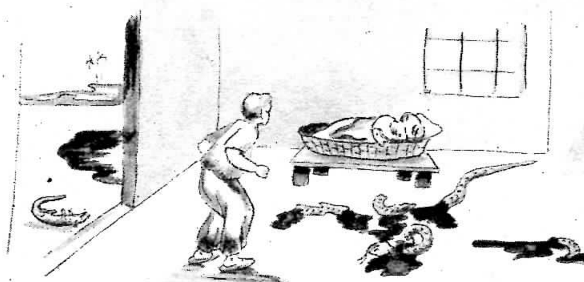

Beđi ju je odmah nanjušio i tražio samo zgodan čas,
kad će joj skočiti za vrat i pregristi zatiljak.
Beđi naime ne može trpjeti zmija;
živi s njima u žešćem neprijateljstvu
negoli pas i mačka.

Razvila se žestoka borba.
Zmija bijaše velika i naprasita,
ali je brz i spretan beđi
konačno sretno svlada,
ubije i od bijesa
raskine u komade.

Kad se brahman vraćao s
bogatim kraljevskim
darovima,
poleti vjerna
životinjica
u susret
svome gospodaru
i stade se umiljato
maziti,
očekujući pohvalu
za svoje veliko djelo.

Brahman pogleda zvjerku i vidi, da je sva krvlju poprskana.
Motri joj krvavu gubicu i krvave šape i u tili čas pomisli:
»Ovo je zvijere ubilo moga
prvorođenca!«
Spopane ga silna žalost,
a još veći bijes.
Prihvati beđija za vrat
i lupi njime o pod,
da se zvjerka odmah
protegnula i izdahnula.
Nato pohiti do zipke k
sinčiću, da ga oplakuje.
Kako se silno začudi,
kad opazi, da mu sinčić spokojno
sniva, a kraj košare da se još previjaju
krvavi komadi tijela grozne,
crne zmije. Shvatio je, da je mali beđi
spasio život njegovom prvorođencu,
on ga je zato u naglosti ubio!
Nesretnika spopade tolika žalost,
da je gorko plakao i nikada svoje
naprasitosti zaboravio nije.

S kimgod je kasnije razgovarao, svakoga bi opominjao:

»Čuvaj se, da nikada ništa u naglosti i srdžbi ne počiniš,
jer ćeš se inače poput mene kajati cijeli svoj život!«

